

Кремуций.

Толкова по-добре! Вършете, слуги, това, щото ви е казано. (Слугитѣ исхвърлятъ Фирмия). Сега, слуги, истѣглете езикътъ на Сатрия и набодете го на нѣколко мѣста; неговиятъ езикъ е привикналъ да бѣбри, да лѣжи и да клѣвети, — нека понапухне на нѣколко деня; това ще да бѣде полезно за жителите на градътъ Римъ.

Пинарий.

О, Кремуций! благодаря ти! Ти направи добро нѣщо. Азъ ще да напиша противъ него донесение, а тебе ще да оправдая и ще да те турна за свидѣтель. Твоите робове така сжщо чуха това.

Кремуций.

Ти и въ своите поетѣжки си така сжщо глупавъ, както и въ своята история. Троица вие сте са наговориле да ма погубите и при първата несполука са обърнахте единъ противъ други; сега сѣки изъ васъ мисли само за себѣ си и иска да са искачи по гърбътъ на друго; но ти си отъ сичките най-подалъ... Кжсайте сега единъ друго: то е достойното за васъ возмездие. Погуби Сатрия, погуби диването Фирмия, погуби най-послѣ и самъ себѣ си. Продавайте единъ друго и побжркайте са въ своите клѣвети така, щото единъ на друго да служите за палачи. Слуги! вържете ги наедно; тие сж сега задушежни приятели. Исхвърлете ги и двамата на улицата.

Пинарий.

Кремуций! Азъ ще да те предамъ, когато е така азъ ще да кажа, че ти потвърдѣваше думитѣ на Сатрия. Азъ ще да ви обада и двама ви.